

Arrest

nr. 227 264 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2019 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juni 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 29 oktober 2014 de Schengenzone binnen via Spanje met een visum afgeleverd door de Belgische autoriteiten voor een duur van vijftien dagen. In haar visumaanvraag meldde verzoekster dat zij gehuwd was.

Op 17 september 2017 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf, er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 17 september 2017 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13).

Op 15 november 2018 leggen verzoekster en haar Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 24 januari 2019 wordt ten aanzien van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel wordt haar op 14 februari 2019 ter kennis gebracht.

Op 5 maart 2019 geeft de procureur des konings te Antwerpen een negatief advies inzake de wettelijke samenwoning.

Op 8 maart 2019 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 27 mei 2019 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 27 mei 2019 wordt verzoekster gehoord door de politie en door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 27 mei 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 4 juni 2019 met nummer 222 265 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 27 mei 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : B. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : 15.08.1980

geboorteplaats : Casablanca

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.05.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.05.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2014 in België te verblijven. Zij kwam naar België met een visum type C geldig voor kort verblijf en keerder niet meer terug naar Marokko. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 14.02.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam naar België met een visum type C geldig voor kort verblijf en keerde niet meer terug naar Marokko. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 14.02.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd uitgevoerd.

Betrokkene werd gehoord op 27.05.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij naar België kwam om te werken en niet meer wil terugkeren naar Marokko omdat zij bij haar vriend wil blijven.

Op 15.11.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane (M. S. (...)), slechts vier maanden nadat zij deze man had leren kennen. Op 08.03.2019 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na uitgebreid negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat uit een heel aantal elementen en verklaringen van Dhr S. (...), werd geconcludeerd dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Zowel betrokkene als Dhr S. (...) wisten hoedanook dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren immers niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze relatie.

We stellen dus ook vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 27.05.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 5 en 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 74/11, 74/13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de "algemene motiveringsplicht."

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"De bestreden beslissing legt verzoekster een verbod op om het grondgebied van de lidstaten te betreden gedurende een termijn van drie jaar, gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"[...]."

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

"[...]"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

[...]

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft voor:

[...]

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor het opleggen van een inreisverbod en de bepaling van de duur ervan rekening te houden met de individuele omstandigheden.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari. St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat verwerende partij onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, waarbij desgevallend een inreisverbod kan worden opgelegd van maximum drie jaar, verder te bepalen door verwerende partij.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat verwerende partij gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat zij hierbij ook op zorgvuldige wijze de "specifieke omstandigheden" van verzoekster in rekening dient te nemen.

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

Verwerende partij legt een inreisverbod op van drie jaar, gelet op haar 'hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te verblijven' en meent dat dit geen schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

Verwerende partij diende echter bij de beoordeling verzoeksters gezinsleven correct in rekening te brengen.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing was verwerende partij ervan op de hoogte dat verzoekster een aanvraag wettelijke samenwoning heeft ingediend met haar Belgische partner, de heer [M.S.].

Op geen enkel ogenblik werd door verwerende partij effectief een afweging gemaakt tussen verzoeksters gezinsleven in België en het belang van de Belgische staat om haar een inreisverbod van driejaar op te leggen.

De weigering de wettelijke samenwoning te registreren door de stad Antwerpen vormt volgens verwerende partij een sterke contra-indicatie voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Verwerende partij maakt bijgevolg geen eigen afweging van dit gezinsleven, maar baseert zich louter op deze weigeringsbeslissing, overigens gebaseerd op een niet bindend advies.

Bovendien is deze weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen eveneens niet bindend voor verwerende partij. Bij het uitreiken van een verblijfsrecht of visum doet verwerende partij steevast een eigen onderzoek naar de oprechtheid van het aangehaalde huwelijk of partnerschap, waarbij zij enkel en alleen gebonden is door een beslissing van de Familierechtbank of in voorkomend geval het Hof van Beroep.

Dit dient bijgevolg eveneens te gebeuren bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel of inreisverbod. Zoals supra reeds aangehaald leggen de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de verplichting op aan verwerende partij om zelf bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het gezinsleven in aanmerking te nemen.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

[...]

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn. Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar evengoed een feitelijk gezinsleven zijn. Zo heeft het Europees Hof al beslist dat er tussen een minderjarige en een volwassene die geen familie was maar zorg droeg voor het kind een familieband aanwezig was (EHRM, X, Y and Z v. the United Kingdom, application no. 21830/93, judgment [GC] of 22 April 1997).

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yigit/Turkije (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "gezinsleven" (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64)

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, zoals bijvoorbeeld het hebben van kinderen samen (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif v. Bulgarije, §112; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, §30). Samenwonen kan een belangrijk element zijn maar niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Verwerende partij deed echter totaal geen eigen onderzoek, en hield geen rekening met de bovenstaande factoren ter kwalificatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Zij maakte zich er integendeel makkelijk vanaf door te verwijzen naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

Het loutere feit dat de stad Antwerpen op basis van een niet-bindend advies van het Openbaar Ministerie oordeelde dat de wettelijke samenwoning niet kon geregistreerd worden ontslaat verwerende partij er echter niet van alle nuttige feiten te betrekken in de beoordeling van het bestaan van dit familieleven.

Verwerende partij dient nog steeds zelf haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te nemen.

In het bijzonder dient er hierbij vastgesteld te worden dat naar de Belgische wet, maar ook naar de vigerende Europese regelgeving en principes, een wettelijke samenwoning slechts een schijnsamenwoning is in zoverre het enige doel van de wettelijke samenwoning een beoogd verblijfsvoordeel betreft.

Zoals er in het handboek van de Europese Commissie met betrekking tot schijnhuwelijken (en naar analogie van toepassing op schijn wettelijke samenwoningen) gesteld wordt behoort een huwelijk tot de meest intieme aspecten van het privé- en gezinsleven, en dient er bijzonder veel aandacht besteed te worden aan proportionaliteit van de inmenging in dit huwelijksleven. De Commissie wijst er op dat succesvolle beroepen tegen huwelijksweigeringen aantonen dat er voldoende procedurele regels en garanties dienen te zijn om de fundamentele rechten van de betrokkenen te waarborgen. Deze fundamentele rechten betreffen het recht op privéleven en gezinsleven, het verbod op discriminatie, het recht op een effectief rechtsmiddel, de rechten van de verdediging en de beginselen van wettigheid en proportionaliteit:

"Marriage is related to the most intimate aspects of private and family life. Measures taken by national authorities on a discriminatory or automatic basis with a view to detect and prevent possible abuse are likely to constitute an unjustified and disproportionate intrusion into the private life of all the couples concerned. Successful appeals on procedural grounds against the original decisions taken by national authorities in the context of fight against abuse show the importance of having a set of effective rules and safeguards in place to protect citizens' fundamental rights. Any measure taken by national authorities with a view to prevent abuse must fully respect the fundamental rules and principles of EU law. In particular, genuine couples should not be prevented, discouraged or dissuaded from exercising their fundamental right to free movement by unjustified or disproportionate measures. This is a pre-requisite for the fight against abuse to be effective without undermining EU law and its objectives. Free movement is one of the fundamental freedoms that EU citizens enjoy under EU law. Derogations to such a fundamental freedom guaranteed by the EU Treaty may only take place on a case by case basis and if they are non-discriminatory, justified and proportionate to the objective pursued by the national authorities. At the same time, national authorities have to take into account a full set of fundamental rights and safeguards. Fundamental rights which lie at the core of the protection afforded by EU law to all individuals range from the right to respect for private and family life, the prohibition of discrimination, the right to an effective remedy and the right to defense to the principles of legality and proportionality." (bijlage 3).

De inmenging in het recht op gezins- en privéleven dient noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving. Deze voorwaarde dient beoordeeld te worden met het feit dat het gevolgde advies van het parket te Antwerpen niet-bindend is, én dat de beroepstermijn tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bij de rechtbank van eerste aanleg nog steeds lopend was. Intussen werd dit beroep ook effectief aanhangig gemaakt en is er bijgevolg geen definitieve beslissing genomen inzake de toelaatbaarheid van verzoeksters wettelijke samenwoning (stuk 2).

Gelet op de factoren die volgens de rechtspraak van het EHRM bepalen of er sprake is van een gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM is het duidelijk dat niet kan getwijfeld worden aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid ervan.

Verzoekster en haar partner woonden al negen maanden samen in hun woning aan Kouter 22 te Ekeren, toen zij door de politie (in het bijzijn van haar partner) werd meegenomen naar het CI Brugge. Bovendien hebben zij binnenkort een jaar een relatie.

Verzoekster en haar partner spenderen elk vrij ogenblik samen, en hebben hun toekomstplannen volledig op elkaar afgesteld. Zij wensen hun leven met elkaar te delen. Deze elementen tonen afdoende aan dat verzoekers relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven, waardoor zij dit dan ook in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek. Louter verwijzen naar het niet-bindend advies van het parket en de voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet bindende beslissing van de stad Antwerpen volstaat niet om te besluiten dat de relatie niet oprecht zou zijn en bijgevolg geen gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Aldus moet onderzocht worden of artikel 8 EVRM de inmenging in het gezinsleven en privéleven verbiedt en of artikel 8 EVRM verplicht een verblijfsmachtiging toe te kennen.

Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het onderzoek van verwerende partij gebeurde uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij maakte zich er immers te gemakkelijk vanaf door een achterhaalde beslissing van de stad Antwerpen blindelings over te nemen, in plaats van een eigen onderzoek te voeren.

Verzoekster heeft beroep aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen om haar wettelijke samenwoning te registreren. Verwerende partij stelt dat verzoekster steeds een visumaanvraag kan indienen mocht de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd worden naar aanleiding van de beroepsprocedure bij de rechtbank van eerste aanleg. Verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat zij tegelijk met onderhavige beslissing een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd. Door het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, inclusief bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, kan verzoekster niet alleen niet aanwezig zijn op de zitting van de Familierechtbank wanneer haar zaak wordt behandeld, maar wordt ook een gezinshereniging achteraf na een eventuele positieve beslissing ernstig bemoeilijkt. Verzoekster zal dan ook voor een periode van minstens drie jaar en half van haar partner gescheiden worden.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, Nunez v. Noorwegen, §70).

In casu zijn er serieuze hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in Marokko. Verzoekers partner is geboren en getogen in België. Hij heeft een voltijdse job in België, een eigen woning, familie, vrienden, netwerk, waardoor het bijzonder moeilijk zou zijn om dit alles achter te laten. Er kan bijgevolg niet verwacht worden dat hij zich in Marokko gaat vestigen om zijn gezinsleven te kunnen beleven. Zelfs een tijdelijke verhuis naar Marokko zal onvermijdelijk met zich meebrengen dat hij zijn job in België verliest, en daardoor gedurende een lange tijd zonder enige bron van inkomsten zal moeten leven.

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet verplicht is om aanwezig te zijn tijdens de behandeling van haar zaak schijn wettelijke samenwoning door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. De vraag of verzoekster een effectief rechtsmiddel heeft tegen de schending van haar recht op gezinsleven onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest en haar recht om een gezin te stichten en te huwen in de zin van artikel 12 EVRM en artikel 9 van het Handvest beperkt zich uiteraard niet tot het tegemoetkomen aan de wettelijk vereiste aanwezigheid op de rechtbank of niet, maar vereist dat het beroep naar behoren kan behandeld worden (niet in louter formalistische zin) en of verzoekster dus ook kan bevraagd worden naar haar relatie door de voorzitter, wat standaard gebeurt in dergelijke procedures.

Verzoeksters afwezigheid op de behandeling van haar zaak laat ten eerste een bijzonder slechte indruk na bij de Familierechtbank en ten tweede ontnemt het zowel aan de rechtbank als aan verzoekster de mogelijkheid aan de gebruikelijke vragen omtrent haar relatie met haar partner onderworpen te worden. Een dergelijke procedure is geen administratiefrechtelijke procedure en ook ter zitting zelf worden vaak erg nuttige vragen gesteld door de voorzitter van de Familierechtbank. Het is evident dat de raadsman van verzoekster haar wel juridisch kan vertegenwoordigen maar niet in plaats van verzoekster zelf over haar meest intieme gevoelens en geschiedenis kan spreken.

Door niet aanwezig te kunnen zijn tijdens de behandeling van de vraag of haar vraag tot wettelijke samenwoning toelaatbaar is, een procedure die bijzonder drastische gevolgen heeft, wordt verzoekster de effectiviteit van het rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest ontnomen (zie ook EHRM, De Souza Ribeiro t. Frankrijk van 13 december 2012, §83). Verzoekende partij beschikt niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 en 12 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal dan ook een serieuze inbreuk vormen op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM van verzoekster en haar Belgische partner.

Gelet op al het bovenstaande is het voor verzoekster onbegrijpelijk waarom in casu een inreisverbod van drie jaar noodzakelijk en proportioneel zou zijn, bovenop de gedwongen verwijdering van het grondgebied.

De bestreden beslissing legt verzoekster het verbod op om gedurende drie jaar opnieuw op het grondgebied van België en de andere Schengenlanden te komen. Dit houdt in dat verzoekster

gedurende minstens drie jaar en half niet duurzaam zal kunnen samenleven met haar partner, hem niet kan komen bezoeken, en dat zij niet aanwezig kan zijn bij de behandeling van haar beroep tegen de voor verwerende partij niet-bindende weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen. Bovendien wordt ook de gezinshereniging bij een positieve beslissing ernstig bemoeilijkt.

Door louter te verwijzen naar een niet-bindend advies brengt verwerende partij verzoeksters gezinsleven niet behoorlijk in rekening.

Al deze individuele omstandigheden had verwerende partij in rekening moeten brengen bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij had op basis van de door haar gekende informatie een belangenafweging moeten doen om tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing te komen, quod non.

Om al deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het bevel om het grondgebied gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar omdat de verzoekende partij na het verstrijken van haar visum kort verblijf niet naar Marokko teruggekeerd is en eveneens geen gevolg gegeven heeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens wordt ingegaan op de relatie van de verzoekende partij met de heer S. en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De verwerende partij motiveert ook omtrent artikel 3 van het EVRM. Tot slot stelt de verwerende partij dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar gerechtvaardigd is, gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven. De verwerende partij concludeert vervolgens dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod voor minder dan drie jaar. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11 *juncto* artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit dit wetsartikel volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” of “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemd artikel dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. De verwerende partij beschikt ter zake dus over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij zij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing. Dit motief van de bestreden beslissing wordt niet weerlegd door de verzoekende partij.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd verder reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De gemachtigde van de minister oordeelt dat een inreisverbod voor drie jaar proportioneel is, omwille van de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven en omdat niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De gemachtigde van de minister wijst op het belang van de immigratiecontrole. Hij verwijst naar het illegaal verblijf van de verzoekende partij en wijst op het gegeven dat de verzoekende partij reeds een eerder bevel om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde. Hij wijst erop dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde, na een negatief advies van het parket, en wel omdat deze wettelijke samenwoning niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. Hij stelt dat dit een contra-indicatie vormt van het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Eveneens duidt hij dat de omstandigheid dat de verzoekende partij tegen deze weigeringsbeslissing in beroep is gegaan bij de rechtbank van eerste aanleg niet leidt tot een andere beoordeling, nu een persoonlijke verschijning in dergelijke procedures niet is vereist. Hij stelt dat indien voormelde procedure een positieve uitkomst heeft voor de verzoekende partij, zij bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een visumaanvraag kan indienen. Vervolgens wordt de gezondheidstoestand van verzoekster besproken en artikel 3 van het EVRM.

In casu betoogt de verzoekende partij dat haar relatie met de heer S. onvoldoende en verkeerdelijk beoordeeld werd door de verwerende partij. Dit betoog werkt ze in het licht van artikel 8 van het EVRM uit.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert in een eerste onderdeel van het enig middel aan dat er sprake is van een gezinsleven met haar Belgische partner, zij meent dat het feit dat de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd, hieraan geen afbreuk doet. Er is tegen deze weigeringsbeslissing immers nog een beroepsprocedure hangende. Verzoekster stelt dat rekening kan worden gehouden met een aantal factoren om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als gezinsleven. Zij meent echter dat de verwerende partij geen eigen onderzoek heeft gevoerd en zich beperkt tot een verwijzing naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen. Dit houdt geen zorgvuldig onderzoek in volgens verzoekster.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake het bestaan van een gezinsleven:

"Betrokkene werd gehoord op 27.05.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij naar België kwam om te werken en niet meer wil terugkeren naar Marokko omdat zij bij haar vriend wil blijven.

Op 15.11.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane [...], slechts vier maanden nadat zij deze man had leren kennen. Op 08.03.2019 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na uitgebreid negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat uit een heel aantal elementen en verklaringen van Dhr [S.], werd geconcludeerd dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Zowel betrokkene als Dhr [S.] wisten hoedanook dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren immers niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze relatie.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij geen gezinsleven aanvaardt tussen verzoekster en haar Belgische partner. De verwerende partij verwijst hiervoor naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 8 maart 2019 tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning, na advies van de procureur des konings waarin werd geconcludeerd dat verzoekster een wettelijke samenwoning trachtte te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Uit het administratief dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand van 8 maart 2019 zich daarin bevindt evenals het advies van de procureur des konings van 5 maart 2019. De procureur des konings concludeert dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. De ambtenaar van de burgerlijke stand concludeert dat de wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand, gebaseerd op het negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet lijkt te aanvaarden.

Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. Het EHRM beschouwt een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*‘lawful and genuine marriage’*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62).

Verzoekster stelt dat zij en haar partner beroep hebben aangetekend tegen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand. In dit verband merkt de Raad op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van huidig bevel verhindert. Zoals in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt, ressorteren vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verwijzing naar een praktijk in een rechtbank doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet door haar advocaat kan laten vertegenwoordigen noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door een advocaat laat vertegenwoordigen.

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij geen eigen onderzoek heeft gevoerd. *In casu* heeft de verwerende partij haar beslissing genomen na het onderzoek van het parket en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. De verwerende partij heeft inderdaad geen bijkomend onderzoek gevoerd, maar sluit zich aan bij de vaststellingen van het parket en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Door niet de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te betwisten maakt verzoekster *in casu* niet aannemelijk dat de verwerende partij niet op goede gronden kon besluiten dat geen sprake is van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat de intentie om wettelijk samen te wonen of het feit dat er reeds sprake is van een feitelijke samenwoning, haar niet automatisch een recht op verblijf geeft. Het gegeven dat verzoekster feitelijk samenwoont met haar partner, doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectieve partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij kon op redelijke wijze concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

In de bestreden beslissing wordt nog vastgesteld dat in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, verzoekster een visumaanvraag kan indienen bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven indien ze door de familierechtbank in het gelijk wordt gesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht inzake het onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Er is bijgevolg geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont verzoekster dit niet aan. Zij kan de schending van de artikelen 5 en 11.2. van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Tot slot wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan aanvoeren daar dit artikel betrekking heeft op een "beslissing tot verwijdering". *In casu* betreft het een inreisverbod, met name de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt. Het gegeven dat een inreisverbod gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering doet hieraan geen afbreuk.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS